

Άγιος Ιάκωβος Τσαλίκης: Η παρρησία του ενώπιον του Θεού από νεαρή ηλικία (Αρχιμανδρίτης Γαβριήλ, Καθηγούμενος Ι. Μ. Οσίου Δαυίδ)

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=179446>]

Τέλειωσε το Δημοτικό Σχολείο, ήταν άριστος μαθητής και ο επιμελητής συνιστούσε στον πατέρα του να συνεχίσει τις σπουδές του, αλλά ο πατέρας φοβόταν μήπως το παιδί του παρασυρθεί, «*μήπως γίνει κανένα αλάτι του Πειραιώς*» έλεγε χαρακτηριστικά ο πατέρας του και δεν τον έστειλε και τον έπαιρνε μαζί του στην χτιστική, να κουβαλάει πέτρες κ.α. Και μάλιστα ήταν ημέρες νηστείας, τόσο πολύ σεβόταν τη νηστεία, που για να μην αρτυθεί, δεν έπαιρνε να φάει από το φαγητό που του προσφέρονε εκεί οι νοικοκυραίοι, αλλά προτιμούσε να μείνει νηστικός όλη μέρα, να γυρίσει το βράδυ στο χωριό του στη Φαράκλα κάνοντας και

μια ώρα και περισσότερο απόσταση, να φάει στο σπίτι του φαγητό νηστήσιμο και την άλλη μέρα πάλι να διανύσει την ίδια απόσταση για να πάει στην εργασία κοντά στον πατέρα του.

«Αλλά, -λέγει- πήγαινα πετώντας, τέτοια ήταν η χαρά που η Χάρης του Θεού μου έδινε, που ούτε καταλάβαινα πως πήγαινα. Στον δρόμο άναβα και τα καντηλάκια από τα εξωκκλησάκια και η χαρά μου ήταν μεγάλη, ανείπωτη». Όλα αυτά τα περιστατικά τα θυμόντουσαν οι άνθρωποι, οι κάτοικοι εκεί των περιοχών και μετά από χρόνια ερχόντουσαν και τα εδιηγούνται. Γίναμε και 'μείς μάρτυρες τέτοιων περιστατικών. Έλεγε· «είδατε παιδιά μου πως διδάσκει το παράδειγμα; Έστω και μετά από χρόνια, οι άνθρωποι αυτοί, το έχουν στην ψυχή τους έχοντας διδαχτεί». Ασκώντας, λοιπόν, όλη αυτή τη βία, την κακουχία, εξυπηρετούσε και τους χωριανούς σε όλα τα θελήματα. Και στο χωριό του επειδή εκείνα τα χρόνια δεν υπήρχε ούτε παπάς ούτε γιατρός τον είχαν οι κάτοικοι για παπά. Δεκαπέντε χρονών παλικαράκι, τον καλούσαν για να διαβάσει ευχές σε αρρώστους, σε ετοιμόγεννες γυναίκες, σε δαιμονισμένους. Έλεγε χαρακτηριστικά ότι ακόμη και ο Παπάς τον κάλεσε όταν στο γειτονικό χωριό γεννούσε η παπαδιά. Δεν μπορούσε να γεννήσει καλά και πήγε και τον φώναξε. «Έλα Ιάκωβέ μου -του λέει- έλα να διαβάσεις μια ευχή να ξεγεννήση η παπαδιά μου». Μα του λέει· «πάτερ μου εσείς είστε Ιερέας κι εγώ ντρέπομαι. Πως θα σταθώ εκεί που γεννάει η παπαδιά;». Τον

πήραν όμως με το ζόρι, πήγε εκεί σε μια γωνιά και διάβασε κάποιες προσευχούλες. «Και τι είχα -έλεγε- είχα μια “Σύνοψη” και από κεί διάβαζα, αλλά ο Θεός εισήκουε». Επίσης μια άλλη περίπτωση· είχαν τα παιδιά αυτές τις μαγουλάδες που λέμε. Είχε πέσει επιδημία στο χωριό. Πήγανε και τον παρακάλεσαν να τους διαβάσει. Εκείνος όπως ήταν πάντα ταπεινός, ντρεπότανε, αλλά τους διάβασε. Ένα παιδί από αυτά κορόιδεψε και είπε· «τι τώρα ο Ιάκωβος; θα μας κάνει καλά ο Ιάκωβος; Τι είναι αυτός;». Όλα τα παιδιά θεραπεύτηκαν, αυτό χειροτέρευε και τον παρακάλεσε μετά ο αδελφός του αφού του ζήτησε συγνώμη το ίδιο το παιδί κι έγινε καλά. Μια άλλη περίπτωση· ήταν μια κοπέλα 12 χρονών, αλλά ήταν τόσο ανεπτυγμένη που έμοιαζε για 18 και πλέον. Περνούσε από το χωριό και κάποια γυναίκα με βάσκανο μάτι λέει· «πω, πω, πω τι νταρντάνα είναι αυτή!». Και με το που είπε έτσι την μάτιασε, έπεσε κάτω λιπόθυμη και την πήγανε στο σπίτι έτοιμη να πεθάνει. Έτρεξε ο αδελφός της, παρακάλεσε τον Ιάκωβο, πήγε της διάβασε ευχούλες, τη ράντισε με αγιασμό και η κοπέλα συνήλθε. Μετά ο αδελφός της για να τον ευχαριστήσει, του πήγε κάποια αυγά, κάποια προϊόντα εκεί δικά τους κι εκείνος με τη σειρά του τα μοίρασε στους φτωχούς όπως είχε παράδειγμα από την ίδια τη μητέρα του, η οποία ακόμη λέει και τα ρούχα τα δικά τους αφήνοντάς τους με ένα εσώρουχο, τα έδινε ελεημοσύνη στους φτωχούς.

(συνεχίζεται)

Πηγή: Σύγχρονες Οσιακές Μορφές, Έκδοσις Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας, 2017